

HALLEN, Ernest van der (Lier 2 juni 1898 – Lier 24 februari 1948).

Trok na zijn humaniora aan het Sint-Gummarus-college te Lier, op 3 augustus 1918 naar het noviciaat van de paters minderbroeders in Turnhout, maar keerde met Pasen 1919 terug naar Lier. Van 1922 tot 1929 werkte Van der Hallen in Antwerpen bij het **Algemeen Secretariaat voor Katholieke Boekerijen**, zijn tijdschrift *Boekengids* en zijn *Lectuur-Repertorium*, terwijl hij toen zijn eerste boeken schreef. Van 1938 tot 1944 was hij inspecteur van de **openbare bibliotheken** in de provincie Antwerpen. Van september tot december 1944 werd hij geïnterneerd, en in februari 1945 uit zijn inspectiefunctie ontslagen, maar in juni 1947 kreeg hij van de rechtbank eerherstel.

Al tijdens de laatste humaniorajaren hielp Van der Hallen de **Communiebonden** Vlaanderen aan Christus opzetten, en na zijn terugkeer uit het noviciaat startte hij in Lier met het Secretariaat voor Katholieke Studentenarbeid dat de herlevende plaatselijke studentenbonden wilde coördineren, een functie die vanaf 1919-1920 door het Leuvense secretariaat van het **Algemeen Katholiek Vlaamsch Studentenverbond** (AKVS) werd overgenomen. Van der Hallen nam in juli 1920 de uitgave van het Antwerpse studentenmaandblad

Storm over, maar moest de publicatie eind 1921 staken, toen ook Studentenarbeid zijn impact verloor. Van der Hallen ontpopte zich als een romantische katholiek-Vlaamse idealist, die zocht naar authenticiteit, beïnvloed werd door Romano Guardini, soms lichtjes dwepend bewogen werd door een evangelisch radicaal christendom, en die tegelijk een kwetsbare dromer en een vurig strijder was. Hij trad in de jaren 1920 soms op als spreker op AKVS-gouwdagen, gold als vertrouwensman van de AKVS-leiding in het Antwerpse, maar beperkte toen eigen initiatieven tot het inrichten van een Liturgisch studentencongres op 3 april 1925 te Lier. Nadat hij in het weekblad *Jong Dietschland* rubriekleider "Kunsten en Letteren" was geworden raakte hij meer bij het toen al door de kerkelijke overheid beknotte AKVS betrokken, en wel als pleitbezorger van 'de jeugdbeweging', een oriëntering waarvoor hij inspiratie vond bij Wandervogel en Quickborn. In *De Blauwvoet* en in de AKVS-brochure *Een nieuwe morgen* (1928), riep hij het beeld op van "jongens met mandolien en gitaar, het lied en de vertelling in de mond, het hart vol frisse jongensromantiek, die open en blij langs Gods wegen trekkend (...) de nieuwe jeugd" gestalte gaven. Onder Van der Hallens impuls werd de groene wandelkiel als niet-militaristisch AKVS-uniform ingevoerd, kwam er meer aandacht voor trekken en kamperen in tenten en jeugdherbergen en werd dat alles rond het

kampvuur geplaatst in het licht van "een betere gemeenschap waar Orde heersen zal en Rechtvaardigheid onder de leden van onze stam". Hij verwoordde die droom vooral in *Brieven aan een jonge vriend* (1932), dat een meditatieboek werd voor de laatste AKVS'ers. Met **Walter Bouchery** lanceerde hij in 1932 een katholieke jeugdherbergcentrale Jeugdhuis Wiking, die in de zomer van 1933 al op zeven plaatsen een jeugdherberg had geopend. Hij zette zich ook achter het plan voor het AKVS-huis te Nijlen, waarvoor hij samen met **Marcel Reyners** van het Leuvense **Katholiek Vlaams Hoogstudentenverbond** (KVHV) geld bijeenbracht, en waar hij met Pinksteren 1933 een toespraak hield bij de inwijding van het AKVS-Mariakapelletje aan de ingang van het terrein. Een werkkamp van vrijwilligers-studenten in de zomer 1933 kreeg het gebouw wel onder dak, maar het initiatief strandde in wantrouwen, ruzie en scheuring in de katholieke Vlaamse studentenwereld.

In september 1933 bleef Van der Hallen de AKVS-factie steunen die zich weigerde in te schakelen in het **Verdinaso**. In november pleitte hij zelfs voor een omvorming van AKVS tot een volstrekt apolitieke katholieke Vlaamse vormingsbeweging die de sinds 1924 gevolgde Vlaams-nationalistische koers zou opgeven, in een vergeefse poging tot een akkoord te komen met het KVHV en de 'nieuwe studentenbeweging' van **Piet Meuwissen**. In juni 1935

De romanticus Ernest van der Hallen ijverde tijdens het interbellum tevergeefs voor een algemene jeugdbeweging op katholiek-nationalistische basis. Na de Tweede Wereldoorlog vormde hij een belangrijke inspiratiebron voor nationalistische jeugdbewegingen, zoals hier voor het naoorlogs ADJV.

bracht hij besprekingen op gang met het Vlaamsch Nationaal Verbond (VNV) om te komen tot één algemene jeugdbeweging op katholieke nationalistische grondslag. Toen dat in november 1935 mislukte omdat Edgar Boonen en Emiel Valkaert het AKVS buiten het VNV wilden houden en kozen voor een Volksdietse koers nam Van der Hallen ontgoocheld afscheid van het AKVS, dat volgens hem door zijn afwijzing een “weinig glorieuze eindpunt” zette “achter de vijfenzestigjarige studentenbeweging”. Behalve bij de studerende jeugd speelde Van der Hallen halverwege de jaren 1920 ook een rol in de katholieke kunstbeweging *De Pelgrim* en op het einde van de jaren 1930 in het tijdschrift *Volk* dat een verzamelpunt werd van volksgeoriënteerde jongeren. Tijdens de oorlog bleef hij buiten de politiek. Na zijn dood bleef Van der Hallen een inspirerende figuur, tot het einde van de jaren 1960 ook in katholieke Vlaamse jeugdbewegingskringen, en tot vandaag in Vlaams-nationalistische jeugd- en vormingsorganisaties.

WERKEN: *Een nieuwe morgen*, 1928; – *Liturgisch gebedenboek voor studenten*, 1931; – *Brieven aan een jonge vriend*, 1932; – *Een jongen uit Vlaanderen*, 1934; – J. van den Wyngaerd (pseudoniem), *Brieven aan Elckerlyck*, 1947.

LITERATUUR: A. Boni, *Ernest van der Hallen. Een silhouet*, 1950; – *Gedenkboek Ernest van der Hallen. Voorman der jeugd*, 1958; – L. Vos, *Bloei en ondergang van het AKVS*, 2 dln., 1982.

LOUIS VOS